

Vores sejlbaad.

Siden jeg var barn har jeg været fascineret af skibe af enhver art, men det var nok fordi far var fisker og havde en kutter. Jeg husker at jeg byggede modelbaade som barn. Efter at jeg var gaaet ud af skolen og et par aar efter blev jeg saa fisker gennem nogle aar, hvilket var en fast bestanddel i familiens virke. Men fiskeriet maatte jeg opgive. Jeg egnede mig desværre ikke til det. Jeg kunne ikke taale søen, jeg blev konstant søsyg, selv med blot den mindste vind. Søsyge er efter min mening noget af det værste og mest ubehagelige man kan komme ud for. Den eneste formildende ved det er dog at det holder op saa snart man har fast grund under fødderne igen.

For nogle faa aar siden begyndte jeg saaledes at bygge modelbaade igen for morskabs skyld. Jeg byggede saa den kutter som først min far havde og derefter overtaget af min yngste bror.

Jeg byggede kutteren op efter gamle fotos, og jeg syntes jeg slap særdeles heldigt fra det, samt yderligere et gammelt sejlskib fra 1600 tallet. Det var ikke helt smaa skibe jeg byggede. Sejlskibet blev over tre meter lang og over to meter høj. Gennem de, ca tre aar det tog at bygge disse to skibe, lignede vores stue nærmest et fortravlet snedker værksted, til stor ærgrelse for min meget taalmodige kone der maatte slaas med støv og alskens træaffald der flød overalt i boligen.



Kopi af sejlskibet Mayflower set
Fra forsiden.



Som det ses, saa er det ikke ligefrem
En lille model. 3 meter og 30 cm lang
Og 2 meter og 20 cm høj

Desværre maatte jeg holde op med denne beskæftigelse. Der var ikke mere plads i vores bolig til de store baade, saa jeg maatte finde paa noget andet at beskæftige mig med. Jeg kunne pludselig tænke mig at arbejde med en rigtig baad og se hvad jeg kunne faa ud af det.

Jeg fandt tilfældigt en noget forsømt og meget misligholdt sejlbaad paa en plads, der pænt sagt mindede om en losseplads. Jeg fik baaden meget billigt, for den saa bestemt ikke særlig pæn ud. Et tyk lag grønne alger laa overalt paa baaden. Den havde da ogsaa staaet i 5 - 6 aar uden at nogen havde interesseret sig for den. Det tog mig nogle maaneder at faa den gjort ren og i en rimelig præsentabel stand.



Et trist syn af forfald at se paa.



Baadens udseende før renoveringen



Efter færdiggørelsen af baadens indre



Skibshunden Mischa hviler sig



I slutningen af maj 2006, var baaden stort set færdig til at komme i søen paany efter mange aar paa land Det øsede ned den dag baaden blev sat i vandet, men alligevel var det et stort øjeblik for mig at se baaden og en masse slid og slæb glide ud i det vaade element hvor en baad egentlig hører hjemme. Det er altid en stor og inderlig tilfredsstillelse at se noget tage form under sine hænder arbejde og en gammel drøm blive virkelighed og kan følge kølvandet paa min far som var en gammel viking.



færdig til afhentning i Stollig



Baaden undervejs fra Stollig til vandet

Jeg havde aldrig prøvet at sejle med en sejlbaad før, saa det meste af sommeren 2006 gik med, i det hele taget at lære at sejle sikkert med en saadan baad. Vi naaede dog i sommerens løb at gennemkrydse det meste af Lillebælts omraadet fra nord til syd og øst til vest og efterhaanden som sommeren gik sin gang begyndte jeg at kunne faa baaden til at yde betydeligt mere end jeg kunne faa den til i begyndelsen.

I foraaet 2007 i maj maaned var baaden atter klar til at sejle, men desværre drillede sommeren saa meget, at det ikke just ligefrem var en fornøjelse at bevæge sig til havs med baade vand under os og øsende ned ovenfra fra skyerne.

Vi naaede dog op til Brandsø i juni og paa hjemturen blev min hustru, Maria temmelig søsyg rundt om Halk hoved da vi løb ind i dønningerne nede fra østersøen. Hun, som kommer langt inde fra kontinentet og hvor der er godt 600 kilometer ud til nærmeste strand og nok aldrig havde set større bølger end dem man kunne se paa vandpytterne hjemme, kunne ikke rigtig forliges med den nordiske havgud, Ægir, saa hun maatte betale sin part til havguden.

Senere paa sommeren fik vi dog lavet en tur til Lyø hvor vi turede rundt paa øen gennem et par dage. Desværre er jeg endnu ikke helt gaaet paa pension, saa jeg maatte hjem til det ventende arbejde der altid hænger over en som et Damokles sværd.

Vi fik saa en fin tur hjem, med en god frisk kuling fra nordøst saa vi blev noget gennemrystet, hvorpaa min Maria erklærede, da hun endelig fik fast grund under fødderne igen, at nu skulle hun ikke nyde noget mere i dette aar. Men personligt syntes jeg at det var en herlig tur, men jeg blev nu heller ikke søsyg, og det bliver jeg aabenbart ikke længere, tværtimod, jo større bølger, desto bedre for mig.

Men man kan haabe paa, at Maria bliver mere søvant til lange ture rundt i vort herlige ørige. Danmark ser pragtfuld ud fra søsiden og ind mod kysterne og man kan ikke lade være med at føle stolthed over at være en del af dette land.



Idyl ved Sandskær, Løjt land



Skibshunden Mischa paa gyngende



Solnedgang over Løjt land

Grund ved Barsø



Maria og jeg paa tur med vores slæbejolle



Marias polske veninde Borzena som styrmand



Maria arbejder haardt i Lyø havn



Henrik, min søn, paa fisketur. Fangsten var ikke noget at prale ad.



Borzena styrer baaden over Lillebælt



Min søn, Henrik og hans familie paa Vej ind til stranden, Aabæk



Henrik og hans familie paa tur Ud paa Aabenraa fjord



Henrik paa traktor paa den lille ø, Fænø Kalv.



Maria har opvask i den store vaskebalje Overnatning ved Aarøsund



Paa vej op gennem Lillebælt



Paa plads i Lyø havn